

Karcag, 1911. szeptember 8.–Genf, 1970. október 27.

Középiskolái elvégzése után 1929-ben beiratkozott a debreceni egyetem orvosi karára, ahol 1935-ben szerezte meg orvosi diplomáját. 1936-ban a debreceni sebészeti klinikára került, mint műtős-alorvos. 1938-ban tette le a műtős-sebész szakorvosi vizsgát. 1938 közepén a zalaegerszegi közkórház sebészeti osztályán dolgozott, mint sebészorvos. 1939 közepén önként kérte magát katoniorvosi szolgálatra, különböző katonai kórházakban és csapattesteknél dolgozott. 1942 közepén, mint a 115. tábori kórház parancsnoka kikerült a szovjet frontra, ahol 1943 elején hadifogságba került. 1944 elejétől, mint a hadifogoly kórház sebész orvosa működött, majd 1944 augusztusában Krasznagorkijban hat hónapos antifasiszta iskolát végzett, utána jelentkezett az új demokratikus hadseregbe. 1945. februárban a demokratikus hadsereg orvos századosaként került Debrecenbe. Belépett a Magyar Kommunista Pártba; megszervezte egy ezer ágyas honvédkórház felállítását, majd 1945 közepén a Népjóléti Minisztériumhoz került; először a kórházi osztály vezetője volt, majd 1945 augusztusában került az Egészségügyi Minisztérium elvi- és igazgatási miniszterhelyettes beosztásába. 1950-től 1955-ig egészségügyi minisztériumi államtitkár. 1955-ben kinevezték az Egészségügyi Minisztérium orvos-egészségügyi főosztályának vezetőjévé. 1958-tól a budapesti István Kórház igazgató-főorvosa, 1959-től az Országos Onkológiai Intézet igazgatója volt.. 1966-tól az Egészségügyi Világszervezet rákellenes szekciójának vezetője. Jogi doktori fokozattal is rendelkezett.